

SITKI AKOZAN

Bir bahar sabahında sevimli bir rüzgârın görünmez parmaklarına takılıp bir daldan bir dala konan sevimli, fütürsüz, neşeli bir serçe!

Hayatımın baharına karıştığı için mi, beraber son bahara kadar onu teşyi ettiğim için mi, Sıtkı benim hayalimde hâlâ böyle yaşıyor. O, toprağa konmadı. Fütür ve eleme yaklaşır yaklaşmaz bir sıçrayıp hayalin çiçekli dalına kondu.

O, hakikat ile hayali, hesap ile şiiri yan yana yürütüyordu.

Sarı hesap defterini rakamlarla dolduran, hattâ rakamlara ruhunun sevimli hafifliği ile bir az şiir de katan Sıtkıyı, muhakkak bir kaç dakika sonra bir mısraın dalında bulurdunuz. Cem ve tarla çatılan kaşları, mısralar âleminde, ruha inşirah veren tatlı bir te-bessüme inkilâp ederdi. Yalnız bizim aramızda değil diğer dostlarımızın arasında «şair» kelimesi adetâ ona ismi has olmuştu. Çünkü o şiiri yazmaktan ziyade yaşardı. Henüz talebelik çağlarında idim. Bir gün fakülteye yeni Kesriyeli Sıtkı Bey başkâtip tâyin edilmiş dendi. Ve zannedirim bir kaç gün sonra kalemde Muzaffer Bey ve diğer iki kişi oturuyorduk. Kapıdan içeriye uzun boylu, alavilhelm bıyıklı, koltuğunda oldukça kabarık bir çanta, çok zarif giyinmiş bir genç odayı havasiyle doldurarak girdi. Onu ilk defa o gün gördüm. Aziz Sıtkı, bu günü sana hatırlatarak ne şakalar yapardım ve ne kadar gülerdik .O, her şeyden evvel şairdi. Edebiyat Fakültesine ondan daha uygun bir başkâtip tasavvur edilebilir mi? Edebiyat Fakültesinin aşağı yukarı otuz seneye yakın iyi, kötü destanını, mühim simalarını, mühim hâdiselerini onun mısralarında bulmak kabildir.

Bu hâdiseler, acı ise onun şiirine tatlı, okşayan bir mizaca bürünüp intikal ederdi. Neşeli ise o, bu neşeyi kanadlandırıyor. Sıtkı, senden bahsederken daima etrafımda bir kanad çırpıntısı duyuyorum. Eminim ki sen dünyaya gelirken yegâne eksiklik iki omuzunda iki ipek kanattı.

Evet sevgili ağabey, çünkü sen, bizim neslin ağabeyisi bizden sonrakilerin babası idin, melek olmak için de iki kanadın eksikti.

Şiir, seni ruhî nezahetin en yüksek mertebesine çıkarmıştı.

O, hepimizin üzerine şefkat ve muhabbet kanadını açan bir melekti. Her arkadaşı, her işinde ona itimat edebilirdi. Gönlü tükennemez bir vefa ve sevgi hazinesi idi.

Gözünün ve ruhunun önünden ne kadar nesiller geçti. Hepsini bağına bastı. Hepsinin derdiyle yerindi. Saadet ve ikbali ile sevindi.

Bir zamanlar onun emrinde çalışan arkadaşlarımız, ikbalin yüksek tabakalarına çıktılar. Sıtkı, onların arkasından hürmetle, muhabbetle, gözleri iftihadan yaşararak yürümesini bildi. Zaten o edebiyat fakültesinde (Fır'avun Postu) adını taktığımız koltuğunu çok yüksek ikbal koltuklarından daha mukaddes tanımasını bilen insandı. Fakültede ona karnesindeki tediye hanesini veya diğer bir istidasını imzalatmak için sıra bekleyenler o müesseye hoca oldular. Onun odasına girdikleri zaman orada kendi gençliklerinin tatlı ve serin rüzgârını tenefüs ettiler .Çünkü Sıtkı, yine o Sıtkı idi. Yine o neşe, yine o gençlik!... Uzun saçlarını parmaklarıyla arkaya doğru tararken yirmi beş yaşında bir gencin cazip ve dinç edasını hâlâ muhafaza ediyordu.

Ölüm ona nasıl yanaştı, muhakkak bir kartal gibi tepeden indi. Hepimiz ,ağzımız açık, onun ufuklara doğru havalandığını gördük.

Az sonra önümüze bir yığın kemik düştü. Hayır, fakültenin cümle kapısında duran tabut, o değildi. O, nasıl beş dakika onu içinde durabilirdi; gözlerim onu yandaki ağaçlardan birinin dalında aradı. Fakat bu sefer bulamadı...

Fakültede ilk odana girdiğin zaman seni karşılayanlar arasında gördüğün ben, kim derdi ki hazin tabutunun fakülte kapısından son çıkışını göz yaşlarımla teşyi edeceğim .

Sıtkı, nür içinde yat!...

Dr .Ali Nihat Tarlan